

Induljunk ki szent János apostol ünnepén abból, amint saját magát meghatározza: a szeretett tanítvány, - vagy: a tanítvány, akit Jézus szeretett. A szeretet sok mindent érthetővé tesz. Azt, hogy közel akar lenni Jézushoz, sőt, jobbán vagy balján szeretne ülni dicsőséges országában, hogy végig követi szeretett Mesterét az Olajfák hegyétől a Golgotáig majd Jézus sírjáig. Az is bizonyos, hogy különös szeretettel ragaszkodik Jézus Anyjához, hiszen Jézus végrendelete a szeretett tanítványra bízta Máriát. Ezek után már nem is csodálkozunk, hogy gyorsabban fut húsvét hajnalán a sírhoz, mint Péter. Mert aki jobban szeret, az jobban siet ahhoz, akit szeret. Az is a szeretetről tanúskodik, hogy a galileai tenger partján ő ismeri fel Mesterét: „Az Úr az!”, s hogy az üres sírnál elég látnia az otthagyt lepleket, ahhoz hogy meggyőződjék Jézus feltámadásáról.

Amikor jóval később tanúságot tesz az Élet Igéjéről, szavaiból a szeretettől megrendült lélek bizonyossága sugárzik. Sokszor elismételhetette már: Amit kezdettől mondtunk, amit szemünkkel láttunk, amit hallottunk és kezünkkel tapintottunk, - Őt hirdetjük nektek. Olyan mélységes ez a tapasztalat, hogy hallgatóinak vagy olvasóinak eszükbe sem jut kételkedni szavaiban. A szeretettől sugárzó hang a legfőbb bizonyíték.

Jézus terve a szeretett tanítvánnyal: megmarad az Egyháznak sok-sok esztendőre. Élő bizonyítékként ad számot a feltámadott Jézusról. „*Fiacskáim, szeressétek egymást!*” János apostol tehát az Isten szeretetének evangélistája, ugyanakkor az Isten iránti szeretet példája minden időben. A mi időnkben is, számunkra is.

Podmaniczki Imre

